

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quintus. Perfectionem amoris non consistere in eo, vt fiat sensibiliter, sed spiritualiter magis intensus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

tiosum, animale & spirituale, naturale, & supernaturale; ac tandem ad vniformem modum supernaturaliter operandi, concurrere faciet. cæterum per hanc denudationem, mysticum ad internam spiritus subtilitatem quodammodo vrgeri, ex sequentibus constabit;

Perfectionem amoris non consistere in eo, vt fiat sensibiliter, sed spiritualiter, magis intensus.

ARTICVLVS QVINTVS.

EX iam dictis quæri potest, in quo ergò amoris progressus, & perfectio consistat; quandoquidem omnis eius bene-afficientia, & sese adiuuandi, aut operandi exercitia, paulatim à summis per media, ad infima vsque disparuerint. itaque considerandum venit, nonnullos sibi imaginari, augmentum amoris diuini fieri, ad similitudinem amoris creaturarum, qui secundum affectus, & passiones sensibiles paulatim excrefcit; ita vt si fuerit hodie intensus vt duo, post aliquot tempus sit vt quatuor, dein vt quinque, & ita consequenter. quæ quidem opinatio si à parte rei fieret, modico certè tempore, aut mysticus ab amore Dei recederet, aut vitæ necessario fungi deberet. Vires enim humanæ limitatæ, & admodum debiles, ex infinito amore primi, & optimi Boni; continuò intensiores redditæ, quomodo subsisterent? quapropter

ignis, seu amor sensibilis, qui ad creaturas, & creatorem est communis; [ardorem habet, sed a non amorem (scilicet defœcatum) coquens est, sed non excoquens; mouens, sed non promouens: tantum ad excitandum præmittitur, & præparandum; simulque ad commonendum quid ex te sis; quo dulciùs sapiat postmodum, quid ex Deo mox eris.] ignis autem illius amoris, quem anima tandem secundum spiritum assequitur, [b consumit quidem; sed non affligit, ardet suaviter, desolatur feliciter.]

Itaque sicut [ignis c in materia terrea est carbo, in aëre flamma, in propria sphæra est ignis.] ita amor sensibilis, & affectus inquietè mouens, est imperfectior illo, qui in spiritu, & pura contemplatione, paruo lumine vrit penitiùs: sicut etiam tenuis candelæ flamma, liquefacit citiùs, & subtiliùs, quam prunarum cumulus. at in se ipso, & propria sphæra communionis consortij diuinæ naturæ, Essentialiter, & indicibili modo, accedentem, vnum secum perficit. ita vt siuè in corpore, siuè extra corpus sit, nesciat. debet ergò amoris perfectio ex eo quod magis spiritualiter, & non sensibiliter mouet, considerari: & ex vsu doni sapientiæ, pro vt charitatis d effectus est; vitali immanencia perfici: quo ita ceu ex ipsis visceribus voluntatis cognitio conformis angelis, sine discursu, & simplici intelligentia, species, seu similitudines, primi, & optimi diligibilis, in spiritu formari possint.

a Bern. serm. 57, in Cant. b Bern. Ibid. c S. Tho. opusc. 61. d Sup. dec. 1, a. 2.

possint. interea verò poterit sensibilis diuinus amor, dum sensitiuæ passiones, & premunt & penè supprimunt; moderatè adstare, & confortare, quousque id quod animale est, euacuetur. hoc autem quam durum sit priusquam vitaliter in praxi eueniat, consequenter dicemus,

*Quare hac priuatione durante, sint in My-
stico tam graues animæ, & Spiritus
afflictiones.*

ARTICVLVS SEXTVS.

AD [bonum & magnum quod (a-
nima) habuit ex duplici sensu,
scilicet interiori, & exteriori benè ordi-
nato, malum magnum secutū est; quo-
niam perditō bono quod intus erat, e-
gressa est anima ad bona aliena, quæ
foris erant, & pactum fecit cum de-
lectationibus sæculi, requiescens in
illis, non attendens homo boni sui
interioris absentiam, eo quod conso-
lationes suas quærat in bonis alienis.
nam cum exterior sensus carnalis bo-
no suo foris vitur, interior sensus
quasi obdormit. non enim cognoscit
bona interioris sensus, qui iucundita-
te bonorum exteriorum capitur. nam
qui in carne viuit, in carne sentit, &
dolores animi fugit quantum potest;
vulnera autem animæ prorsus igno-
rat. vndè non medicinam quærit se-
quitur. cum autem mortuus fuerit sen-
sus animæ quo viuit in carne, tunc

viuificari incipiet sensus ille qui intus
sentit seipsum, scientia scilicet experi-
mentali, & tunc sciet dolores suos, &
sentire incipiet vulnera sua interiora
tantò grauius, quantò propinquiùs.
magis enim nocet malum quod magis
intimum est.] hisce positis necessariò
[amor blanguens, qui nihil aliud est,
quam tædium quoddam impatien-
tis desiderij, quo necesse est affici men-
tem vehementer amantis absente eo
quem amat,] subsequi debet. [si
enim Deum c adipisci non liceat, ne-
que eo tamen fraudari, aut carere
animus velit, aut possit, ex his duo-
bus in eiusmodi homine quædam fo-
ris, & intus existit, & oritur æstiosa
impatientia, quæ quamdiu durat, nulla
est creatura, neque in cælis, neque in
terris, in qua illi vel quietem, vel ali-
quod solatium, capere libeat.]

Itaque desolata sensualitate, ex ces-
satione prioris habitæ fruitionis,
siue paruæ, mediocris, aut etiam ma-
ximæ; pro vt ratio, status, & conditio
profectus interni exigere poterat: re-
manet solummodò in anima id, quod
spirituale est, & tanquam apis argu-
mentosa, ex tam frequenti, sollicita,
& amorosa disquisitione collegerat.
spirituale autem hoc cum non sit nisi
dispositio, præambulum, & vmbra-
tica quædam visio, futuræ vnionis su-
pernaturalis amoris, non est vllatenus
sufficiens ad contutandam partem
sensibilem, ab infinitis tentationum
insultibus: quibus esto spiritus ad

Ss

con-

a S. Bonau. 2. & 6. Itin. ater. d. 3. b S. Bern. c Rosbroch. de orn. spir. nupt l. 2. c. 24.